

**Dušan
Savković**

GORILA

■ Laguna ■

Copyright © 1974, 1979, Dušan Savković
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

GORILA

Sadržaj

GORILA 1	9
GORILA 2	217
<i>O autoru</i>	381

GORILA 1

1

Telefon je uporno i neumoljivo zvonio. Štefan se s mukom probudi i opsova. Dođavola, zaboravio je noćas kad je došao iz grada da isključi tu gnjavatorsku napravu. Ustade iz kreveta, nag kao i uvek kada je bio u postelji, i priđe aparatu. Podiže slušalicu i začu škripav muški glas. Bio je to Milo, jedan od brojnih Štefanovih zemljaka koji su živeli u Parizu.

„Šta hoćeš?“ upita Štefan neljubazno. „Zar ne bi bilo bolje da si pogledao na sat pre nego što si me pozvao?“

Opet škripanje u slušalici.

„Oprosti, Štefane“, reče Milo. „Sad je tačno osam i pet. Mislio sam da si već na nogama!“

Štefan huknu.

„Mislio si! Ti si mislio! Šta hoćeš? Govori!“, prekinu ga Štefan spreman da spusti slušalicu i da se baci na krevet. „Da li Pariz gori?“

Milo se iskašlja u slušalicu.

„Burazeru, hteo sam da kupim nešto od one garderobe. Znaš na šta mislim.“

„Dođi“, reče Štefan. „Ako nameravaš da se cenkaš, nemoj da dolaziš.“

„Sve će biti u redu“, odvrati Milo. „Ako zakasnim koji minut, nemoj da odmagliš! Voleo bih da te vidim, da malo pričamo... Štefane, čuješ li?“

Štefan spusti slušalicu. Više mu se nije spavalo. Pogleda u svoje nago, bronzano telo, koje se iznenada ukaza u velikom zidnom ogledalu, besprekorno izvajano i oblo. Dlanovima pređe preko golih grudi obraslih kratkom kovrdžastom dlakom. To je bio on. Ta bronzana i skladna masa, te hladne, zelene oči poput mačjih, visoko čelo, snažna vilica, svetlokestenjasta kosa koja je u nemirnim valovima padala na čelo. Stajao je tako nekoliko trenutaka zagledan u ogledalo, a onda priđe prozoru, razmaknu zavese i širom otvori prozor.

U sobu je ušao miris sagorelog benzina. Bio je to znak da Ulica Kolize počinje da diše. Reka automobila lagano je tekla ulicom, prema Aveniji Frenklina Ruzvelta. Tamo se pomoću semafora razlivala na sve četiri pariske strane sveta. „Prokleti zemljaci“, mislio je Štefan dok je sakriven iza zavese buljio u reku na gumenim točkovima. Od svega na ovome svetu čovek može da pobegne osim od zemljaka u tuđini. Iskopaće ga ispod zemlje, samo ako to naume.

Ovoga puta zemljak po imenu Milo dobro je došao.

Štefan nije imao ni prebijene pare u džepu. Prodaće mu nešto od one garderobe i tako će preživeti još jedan pariski dan.

Štefan još jednom osmotri zahuktalu ulicu. Sve je bilo na svome mestu, isto kao i svakog drugog jutra. Predstava je mogla da počne. Zavesa se polako diže. Preko puta, gospođica Luiz, kelnerica u kafeu *La Flam*, posipa deterdžentom bele metalne stolice ispred kafea i pere ih toplom vodom. Zainteresovanima pokazuje pozamašnu, polugolu i nimalo francusku guzicu. Trafikant, gospodin Filip, već je na svome mestu, duboko u mračnoj jazbini ispunjenoj jakim mirisima najrazličitijih duvana i štamparske boje. Tu je i knjižar Rejmon sa svojom ogromnom, lavljom glavom i nezačešljanom grivom. Mama Rene s tek kupljenim pecivom pokušava da pređe ulicu...

Osam i pet. Zemljak začudo nije slagao ni za minut. Štefan je još neko vreme stajao kraj prozora. Jutro je uveliko osvajalo. Kasno parisko jutro, puno zvukova i boja koje je Štefan toliko voleo. Osećao je na goljoj koži da je postajalo toplije. Grad se budio, kukurikao, lepetao krilima, kao petao na bunjištu.

Uskoro će i Mama Rene s doručkom.

(„Štefane, u-hu-hu-hu! Jesi li sam, dragi moj mali?“, povi-kaće dobra žena. „Ah, kakav doručak! U-hu-hu-hu! Čaj, voćni kolač, limunada, džem od ribizli!“)

„Dođavola“, pomisli Štefan. Džem od ribizli. Mama Rene. Njen materinski osmeh uokviren srebrnobelom kosom i oreolom svetice. Laž. Sve sama laž. Čak i materinski osmeh. Voćni kolač. Milo, koji bi kupio nešto od one garderobe. Gospodin Moris, kobasičar s ugla koji će, ako Milo ništa ne kupi ili ne dođe, morati da mu pozajmi sto franaka. Kiselo lice gospodina Morisa, kobasičara. Njegove brižne reči. Saveti s mirisom belog luka. Fliper u kafeu *Lonšan*. Sranje. Bez kraja.

Osam i deset. Pet minuta je buljio u reku automobila koja je proticala pod prozorom. Šta da obuče i da li uopšte da se obuče? Farmerke i majicu. Najprijatnije se osećao u farmerkama i u jednoj iznošenoj, crvenkastoj majici. Potražio je farmerke u plakaru. Nije ih našao. Okretao se, tražio ih pogledom, gundao, zavlacio se pod krevet, prevrtao čitava brda starih novina i programa konjskih trka, a farmerke su ležale na tepihu, kraj kreveta, tamo gde ih je prošle noći i ostavio. Deset godina je proveo u Parizu, ali se nije naučio vrlini zvanoj urednost. Nered mu nije ni najmanje smetao. Veoma je retko dozvoljavao da Mama Rene nešto preduzme, ona ili neka od onih sitnih drolja koje bi noć provele u njegovom krevetu. Mama Rene se od očajanja hvatala za glavu. Verovala je da će Štefan takav ostati do sudnjega dana.

(„Štefane, nemoj mi reći da nisi odrastao s divljim zverima u nekoj strašnoj šumi!“, govorila je dobra žena skidajući s lusteru, pomoću portfiša, komad Štefanovog donjeg rublja koji je ko zna na koji način dospelo tako visoko.)

Spavaća soba bila je u većitom neredu. Pepeljare pune opušaka, presvlake na foteljama zaprljane, nagorele, ispolivane alkoholom. Postelja u takvom stanju da pristojan čovek ne bi poželeo da u njoj provede noć. Plakar, najčešće širom otvoren, bio je krcat skupocenom garderobom, kupljenom ili naručenom u najpoznatijim buticima Pariza i Londona. Sve ono što je Alen godinama odbacivao našlo je mesta u Štefanovom plakaru.

(„Mrvice“, govorila bi Mama Rene. „Mrvice s bogate trpeze Dipreovih.“)

Katkad, istina u krajnjoj oskudici i nevoljno, Štefan je prodavao komade nekadašnje Alenove garderobe uglavnom svojim zemljacima, koji su se posle, po kafeima na Sen Mišelu i Monparnasu, hvalili da nose odela koja je nekada nosio Alen Dipre, glavom i bradom. Štefan im je to naročito zabranjivao, ali mladi makroi koji su dubili stolice kod *Dva maga* nisu mogli da odole a da se ne pohvale pokazujući izvezene inicijale slavnog glumca. Nekolicinu je Štefan surovo kaznio, pa se u poslednje vreme za njegovu kolekciju Dipreovih odela malo ko interesovao. Štefanu je bilo svejedno. Bio je siguran da prodaja odbačenih odela, košulja, kravata, pulovera i cipela neće izmeniti njegov položaj, niti će par stotina novih franaka učiniti da mu izrastu krila, ona koja je priželjkivao.

Apartman u kome je Štefan stanovao imao je dve velike sobe, kupatilo i antre. Ona prva soba u koju se ulazilo iz antrea morala je da bude soba za prijem. Rasklimatani salon u stilu nekog od Lujeva, s otpalom pozlatom i nožicama koje bi se klatile kad bi neko seo, stočić koji nije pripadao salonu, kineski tepih s velikim plavim cvetovima, nekoliko uljanih slika slavnih majstora koje je Alen kupio posle velikog uspeha filma *Krik* (posle se ispostavilo da su slike vešti falsifikati, pa su tako dospеле u Štefanov apartman), paketi *Pari Turfa*, časopisi u kojima se raspravlja o odgoju trkačkih konja, poster Če Gevare, fotografija džokeja Iv Sen Martena, telefon... to je

bilo uglavnom sve. Salon nije služio nameni, jer je Štefan goste primao u spavaćoj sobi, najčešće go kao od majke rođen.

Kuća je pripadala Alenu Dipreu, slavnom filmskom glumcu, jednom od najtraženijih i najskupljih glumaca sveta. Sa suprugom Katrin, koja je takođe gajila glumačke ambicije, i sa trogodišnjom ćerkom Mišel, Alen je stanovao na dva gornja sprata luksuzne i komforne kuće, iznad Štefanovog apartmana. U stara dobra vremena, do pre godinu dana, Štefan je bio voljena ličnost u domu Dipreovih, Alenov miljenik i drugar, pobratim, telohranitelj kakav se samo poželeti može, čovek u koga je Alen bezgranično verovao i kome se divio. Danas retko ko u Ulici Kolize kaže: to je Štefan, telohranitelj Dipreovih. Gorila kakvog nema nijedan zoološki vrt... Obično kažu: to je Štefan, kućna pomoćnica Dipreovih...

U Luksemburškom parku, gde je provodio sunčana prepodneva s malom Mišel, na izričitu želju Katrin da on lično čuva devojčicu, Štefan se ponašao kao prava engleska dadilja. Dok je mala Mišel vozila bicikl ili se igrala s ostalom decom i trčala stazama, Štefan nije skidao pogled s nje. Bezrazložan strah Katrin da će neko kidnapovati Mišel lagano se preselio i u Štefana. Voleo je, na način koji nije razumevao, tu krhku, malokrvnu devojčicu divnih zelenih očiju. Možda nikoga nije tako voleo otkako zna za sebe? Tačno u određeno vreme vadio bi iz specijalne torbice užinu i na sve načine nastojao, makar dubeći na glavi, što je i činio, da mala Mišel pojede sendvič sa šunkom i buterom. Katkad su ga susretali zemljaci koji su o njegovom padu znali mnogo više nego što je Štefan pretpostavljao.

„Štefane, kako se snalaziš u novoj ulozi?“, pitali su, ne bez želje da ujedu Gorilu, čija bi im pojava nekada uterivala strah u kosti.

Ili bi rekli:

„Štefane, mala strašno liči na tebe. Sigurno si joj ti otac!“

Štefan bi ćutao, dozvoljavao da ga peckaju, gnjave, zapitkuju. Nisu ga zabrinjavala ta mala, zlobna nagvaždanja nekadašnjih

drugara sa Sen Žermen da Prea. Mrzeo ih je i tukao baš zato što su ostali mali, što su gmizali, zadovoljni ako bi nekome skinuli sat, opljačkali ga na pokeru ili prespavali noć s nekom gladnom babuskerom za svega nekoliko stotina franaka.

Istini za volju, Štefan nije znao kako se oseća u ulozi dadilje, jer je malu Mišel voleo, pa se čak i radovao prepodnevima provedenim s devojčicom. Uloga dadilje mu je u ovom trenutku odgovarala. Zvono i jedva čujni koraci Mame Rene. Lagano je otključala ulazna vrata, unela poslužavnik s doručkom i stavila ga na stočić u salonu. Sad će da vikne. Štefan stoji nasred sobe i očekuje uzvik iz salona.

„Doručak je stigao!“, viknu Mama Rene. „Štefan! Uhuhuhu! Doručak je stigao!“

„Hoćete li da ogluvim, Mama Rene!“, povika Štefan. Mama Rene se pojavi na vratima.

„Ne. Sigurno ne. Hoću samo da doručkuješ na vreme i u miru. Dole, u mojoj loži, čeka te neki tip. Kaže da je s tobom razgovarao telefonom. Da ga pustim?“, mlela je Mama Rene, nastojnica u kući Dipreovih, kupljena zajedno sa zgradom, podrumom i tavanom. „Da ga pustim odmah?... Štefane, dragi moj, kome ja govorim, mili?“ „Pustite ga“, reče Štefan i uputi se u salon ogrnut krevetskim čaršavom. Jednim gutljajem ispi sok od dva prezrela limuna.

Mama Rene izađe iz sobe. Uskoro se pojavi Milo. Lice mu je bilo razvučeno u osmeh. Štefana obuze ono isto osećanje od pre dvadesetak minuta. Laž. Majčinski osmeh. Laž. Džem od ribizli. Laž. Osmeh na Milovom licu. Takođe laž. Pogleda taj razvučeni osmeh. Milo je stajao bez pokreta, očekujući da Štefan nešto kaže. Bio je sveže izbrijan, doteran i namirisani kao frizerski pomoćnik. Još dok je izgovarao reči pozdrava, pogled mu je skakao s predmeta na predmet. Štefan je to uočio, iako nije želeo. „Pravi mali lešinar“, pomisli. Sad kruži, a posle će se strmoglaviti na plen. Bez milosti. Zabadaće kljun u trulo meso. Žderati, žderati. Lešinar. Lovac na peškire. Jedan od

najpoznatijih sa Sen Žermena. Ucenjivač. Specijalisti za *chantage*. U poslednje vreme takvi i slični tipovi iz jugoslovenske emigrantske kolonije počeli su češće da ga obilaze.

Da li već smrdi, truli?

„Biraj“, reče Štefan umesto pozdrava i pokaza rukom na otvoreni plakar u spavaćoj sobi. „Sve je na prodaju, sem plavih farmerica i crvene majice.“ Mazao je buter na krišku crnog, vlažnog hleba.

Milo nije čekao da mu se dva puta kaže. Odloži kišobran koji je uvek nosio i uputi se u spavaću sobu. Gorilu je poznavao dobro. Iz starih dana. Znao je da ne voli mnogo da priča. Zaronio je glavu u plakar i počeo da kopa. Izvlačio je odela, mantile, kožne vetrovke, cipele, svežnjeve čarapa, pulovere, ređao sve to po tepihu, razgledao, odabirao, merio. Štefan je pijuckao čaj. Katkad bi kroz širom otvorena dvokrilna vrata bacio pogled na zemljaka koji je rovario kao krtica. Pojeo je i rovito jaje, pa se, još uvek ogrnut krevetskim čaršavom, uputio u kupatilo. Posle deset minuta Štefan izađe iz kupatila u čupavom penjoaru, belom kao sneg. Skupoceni penjoar zapade Milu za oko.

Zviznu otegnuto.

„Je li i to na prodaju?“, upita. Nije ni slutio da je napravio veliku grešku i da će Štefan ubrzo da iskezi zube. Verovao je, to je Štefan zaključio po Milovom slobodnom ponašanju, da su Gorili već ispali zubi i da pred sobom ima bezazlenog majmuna.

„Je li na prodaju?“, upita Milo još jednom.

„Šta to?“

„Taj penjoar. Taj na tebi“, zacvrkuta Milo. Štefan stisne zube.

„Rekao sam: sve je na prodaju“, reče. Oseti kako mu se diže utroba, kako mu se gadi, kako mu žuč prodire u krv i kako niko neće moći da ga zaustavi u mahnitaju koje samo što nije započelo. Milo, ta nula, govno od čoveka, ta bedna pomijara, žbir i secikesa, taj hoće da ga skine do gole kože!

Milo raširi ruke kao čovek koji je završio započeti posao.

„E pa lepo, dragi moj. Uzeo bih dva odela, taj penjoar i ovaj pulover. Naravno, zavisi od cene...“ Milo se zagleda u Štefana očekujući odgovor.

„Rekli smo da nećemo da se cenkamo“, podseti ga Štefan. Priđe korak bliže. Zapahnu ga jak miris nepoznate kolonjske vode.

„Ni govora o cenkanju, stari moj! Ti kaži šta sve ovo košta, a ja ću kupiti ili neću kupiti. Čisto, brate, kao sunce. Dakle? Koliko?“

Štefan mu se sasvim približi.

„Odelo hiljadu franaka. Jedno, naravno.“

„Jebi se, prijatelju“, ote se Milu. „Staro odelo hiljadu franaka!? Štefane, ja ne kradem pare! Razumeš li? Ne kradem pare... Ne kra...“

Milo nije bio svestan da ga je strahoviti udarac pesnice pogodilo negde između nosa i gornje usne i da leži na podu. Osetio je pod jezikom slan ukus krvi koja je liptala iz razbijenog nosa, a onda je shvatio, opet zahvaljujući jeziku kojim je palacao kao zmija, da mu je gornja usna rascepljena na dve polovine i da se nosna školjka preselila na sasvim drugi kraj lica. Štefan ga je ščepao obema rukama za revere kaputa u nameri da ga podigne i još jednom raspali. U trenu Milo shvati da će mu sledeći udarac potpuno unakaziti lice. Obuze ga samrtnički strah. Seti se nekih koje je ova životinja od čoveka surovo unakazila.

„Štefane“, zavrišta Milo. „Štefane, molim te kao boga, nemoj u lice! Nemoj molim te! Nemoj u lice, majčinog ti groba! Evo, poljubiću ti noge...“

Štefan oseti na golim nogama, na prstima, ljigavi jezik, rascepanu usnu, toplu tečnost... Udari ga nogom u grudi, pa se Milo opet opruži na tepihu. Pokri lice rukama. Štefan ga udari nogom još jedanput. Želeo je da ga ubije, uništi, rasparča.

„Evo ti hiljadu franaka“, šištao je Milo. „Nemam više, evo ti...“

Milo zavuče ruku u džep i izvuče dve novčanice od pet stotina franaka. Spusti ih na tepih, a onda se izvru na laktove

i kolena i poče da puzi udaljavajući se od Štefana. Kada je otputao do salona, ustade i zaždi kao puščano tane kroz antre i dalje, kroz hodnik. Tamo maramicom pokri rascepljenu usnu i nos koji je krvario, a zatim izlete na ulicu srećan što je ostao živ.

Štefan ga je posmatrao dok je puzao, a kada je nestao, priđe prozoru. Video je kako je zbrisao, pretrčao ulicu s maramicom na licu i nestao u kafeu *La Flam*. Mali, prljavi Milo. Dobio je svoje. Bes naglo napusti Štefana isto onako kao što je i došao. Jednostavno, ohladi se. Dobro je. Neće morati kod kobasičara po stotku. Podiže s tepiha dve novčanice i stavi ih na krevet.

Žurni izlazak okrvavljenog zemljaka s maramicom preko lica nije prošao nezapažen. Mama Rene, iako je napunila šezdesetu, imala je vid kao u sokola. Odmah je primetila da je nesuđeni kupac Alenove odbačene garderobe koračao kao grogirani bokser. Požurila je do Štefana da čuje šta se dogodilo. Uostalom, to joj je nalagala dužnost nastojnice, koju je Mama Rene vrlo revnosno ispunjavala.

„Ništa naročito“, odgovorio je Štefan. „Moj dragi zemljak bio je nevaspitan. Dobio je lekciju lepog ponašanja. To je svakom čoveku potrebno. Zar ne, mama?“

„Ali on je krvav!“, Mama Rene u strahu sklopi ruke.

„Nisam primetio“, reče Štefan hladno. „Jeste li sigurni da je bio krvav?“

Mama Rene se zagleda u Štefana.

„Ne“, reče šapatom.

Skinuo je beli penjoar i ostao nag. Počeo je da cunja po plakaru tražeći čisto rublje. Mama Rene začkilji da bolje vidi.

„Štefane!“, rekla je prekorno.

„Kakav život“, pomisli Štefan. „Sranje koje će možda biti zauvek prekinuto zahvaljujući parčencetu superosetljivog filma i jednoj kameri, maloj, malecnoj kao kutija šibica.“

2

Nikola Nedić, poznat u jugoslovenskom miljeu na Sen Mišelu kao Nikola Mleko, izvadi iz bele, emajlirane posude, pomoću pincete, fotografiju još vlažnu od emulzije.

„Gospode bože!“, uzviknu.

Još nikad Nikola Mleko, amaterski fotograf koji je po pariškim ulicama i parkovima presretao prolaznike nudeći im svoje sumnjive usluge, nije video tako paklenu fotografiju.

„Gospode bože“, prošaputa.

Još dok je razvijao film, uočio je neke kvadrate, ali nije obratio pažnju, verujući da je reč o običnom porno-filmu, kako mu je rekao Štefan. Otkako je počeo da se bavi fotografijom, izradio je na hiljade porno-fotosa i bio je sasvim oguglao na razne seksi prizore, pa se događalo da fotose koje umnožava gotovo i ne pogleda.

Ovoga puta bilo je nešto drugo. Nešto daleko opasnije nego porno-fotos. To je Nikola osećao svojim šestim čulom, dobro izoštrenim u pariskom podzemlju. Drhtavom rukom upali veliku lampu iznad glave i fotografiju prinese jakom izvoru svetla.

Tako nešto zaista još nije video! Usna duplja mu se napuni sladunjavom tečnošću koja je nagovestila povraćanje. Želudac

mu pođe nagore i sav se naježi kao neko ko je neočekivano i iznenada ugledao leš u raspadanju. Pljunu.

„Gospode bože, kakvi vampiri“, promuca.

Jedna plavokosa žena koja je dobro zagazila u šestu deceniju, krupna i po svoj prilici visoka, raščupana, gola, isturenih zuba, oštrog, orlovskog nosa na mršavom, širokom licu, dugačkih, snažnih nogu i masivne karlice, ležala je na tepihu okrenuta prema objektivu, koji verovatno nije primetila. Ličila je na utopljenicu koju su upravo izvadili iz kanala i posadili na ginekološki sto. Kraj njene glave, nešto uzdignute, sasvim blizu, ocrtavalo se od pupka do kolena telo nekog mladog čoveka koji se nije mogao požaliti da ga priroda nije obdarila izvesnim alatom. U desnom donjem uglu fotografije videle su se dve noge, od butina pa naniže lako presavijene u kolenima. Bile su lepe, zaobljene, jedre, pune života. Radilo se verovatno o nogama veoma mlade žene. Ležala je na tepihu, sasvim blizu vampiruše. Prizor nije bio režiran, delovao je istinito i mučno.

„Svinje!“

Nikoli odmah postade jasno da je meta objektivna bila utopljenica. Zagleda se dobro u to krupno, razvaljeno telo. Poznao je Mleko te stare pariske drtine i njihovu neutoljivu glad. Osetio ih je na svojoj koži u prvim godinama boravka u Parizu, ali još nikada nije video takvu snagu i takvu bestidnost kao kod žene koja je ležala na tepihu. Ličila je na oboreni Kip slobode, monumentalan i visok, zastrašujući i kad leži.

Nešto dalje, najviše tri do četiri metra u dubini prostorije u kojoj je snimak načinjen, ocrtavao se, u punom profilu, čovek u svoj svojoj visini. Takođe nag. Stajao je nešto podignutih ruku. Nikola je stekao utisak da je s nekim govorio, jer mu je glava bila lako zabačena a usta poluotvorena. U levoj ruci držao je čašu. Imao je ogroman i nabrekao stomak u kome kao da su bila smeštena dva para sijamskih blizanaca. S debelih mišica visilo je ostarelo meso. Telo se, međutim, držalo na tankim, usahlim nogama, krivim i pepeljastim. Pred trbuhom čoveka

klečala je neka slabašna kreatura, muško ili žensko, koza ili jarac, Nikola nije mogao da oceni. Iza njih, levo i desno, mnogo dublje unutar prostorije, ležala su još neka telesa mutnih obrisa.

„Gospode bože“, promuca Nikola po ko zna koji put.

„Svinje! Sve same svinje!“ Spusti vlažnu fotografiju na sto prekriven starim novinama.

Prizor na fotografiji ga je zapravo podsećao na nešto već viđeno i doživljeno. Nikola se upinjao da se priseti šta to u njemu budi zaboravljena, davno potisnuta osećanja gađenja ravna samrtničkim trudovima. Da! Bilo je to na dalekom Balkanu. Još kao dečak, u zaspaloj i prašnjoj varošici u kojoj je rođen i odrastao, bogu iza leđa, video je nešto slično, nešto što je u njemu izazvalo ovo isto osećanje kao i fotografija koja se sušila na starim novinama. Četrdeset godina ležao je taj strašni film u Nikolinoj utrobi, skriven i zaboravljen. Sad je počeo da se odmotava.

Sparno, letnje popodne. Miriše na kišu i prašinu. Majka ga doziva da se već vrati, dosta je bilo igre. Skriven u bašti, Nikola ćuti. Ne odaziva se. Posle nekoliko poziva majka učuti. Sad Nikola može da sprovede u delo plan koji već nedeljama priprema. Posetiće onu tajanstvenu kuću na izlasku iz varošice. Iskrade se iz bašte i zagrebe niz ulicu. Iz daljine se začuje grmljavina. Dečak trči. Uskoro je pred tajanstvenom kućom. Oprezno i hrabro ulazi u kuću.

Kuća ima samo jednu prostoriju i jedan mali prozor kroz koji je prodiralo nešto svetla. Bila je to mesna klanica, odmah posle pokolja. Svuda krv, raščerečeno meso, staklaste oči, isplaženi jezici, prosut mozak. Krvave sekire i krvavi, dugački noževi. U polutami neka životinja muče. Nije bila dokrajčena. Bio je sam i smrtno uplašen. Okamenjen. Dželatni su posle obavljenog posla pili u obližnjoj mehani. Niko nije čuo njegov očajnički, suludi krik. Da. To je ta klanica. Meso. Izvrnute utrobe. Oči od stakla. Jezik boje peska. Podrhtavanje mišića.